

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 143.

Ottende Session.

41de Møde.

Tredagen den 30te Januar.

(Forts.)

Tscherning: Jeg skal først henlede Opmærksomheden paa et mere formelt Spørgsmaal, som er reist ved denne Leilighed, nemlig: Fin der en Sag af denne Art rettest sin Plads i Finantsloven eller i en Tillægsbevilling? Og da forekommer det mig dog, at forsaavidt Summen skal betragtes som en Udbetaling, vedrørende forrige Aar, kunde den ikke komme ind i en senere Finantslov, men maatte komme for som — hvad man med sit rette Navn maa kalde det — en Efterbevilling, hvilken Art af Bevillinger vi hidtildags have staaet sammen med Tillægsbevillinger. Altsaa fra den rene formelle Side troer jeg ikke, at det er urigtigt, at Summen er foreslaaet sat ind i Tillægsbevillingsloven. Hvad det angaaer at stille Posten op som et Forslag til en Bevilling, saa anseer jeg ogsaa Thinget i den Henseende berettiget; men ligeoverfor Ministeriet er det ikke efter Sædvane berettiget til at fastholde en Bevilling af den Natur i Finantsloven, saafremt Ministeriet er derimod. Jeg har i Udvalget maattet tage flere Forslag tilbage af mindre indgribende Natur end dette, fordi vi ikke kunde vente at faae Ministeriet til at understøtte dem; saa fra den Side er det vist tvivlsomt, om vi bør stemme for det eller ikke. Jeg maa tilføie, at fra først af, da denne Sag kom frem paa Tillægsbevillingen, og jeg var med at stemme for den, antog jeg, at man havde tilfikkret sig Ministeriets Indvilligelse; men det

har beroet paa en Misforstaaelse. Jeg veed i dette Dieblit, og jeg vidste det, før det kom frem her, at der i saa Henseende var en Misforstaaelse tilstede, og at man idetmindste var uvis om, hvorledes Ministeriet vilde stille sig. Jeg kommer nu til at forklare min særegne Stilling i denne Sag. Jeg gaar aldeles ikke ind paa at undersøge, om dette Vederlag er fortjent eller ikke; jeg gaar ikke engang ind paa at undersøge, om vi ligeoverfor Rigsretten have Ret til at tilkjende et Salair, om det er fornuftigt af Folkethinget at forlange Penge af Statskassen til at give sin Sagsfører et yderligere Salair.

Man veed, at jeg har været imod den hele Rigsrettsag, saaledes som den blev taget, og betragtet den som et overordentligt stort Misgreb, og at jeg har stemt imod den; men Sagen engang fremmet, engang afgjort, saa staaer jeg som et Medlem af Folkethinget, der maa drage Omsorg for, at det til enhver Tid kan finde de bedste Midler til at haandhave sin Ret. Troer nu Folkethinget eller Folkethingets store Fleerhed, det være her indenfor denne Sals Grændser eller, hvad jeg i dette Tilfælde havde anseet for rettere, uden for disse Grændser, i et Sideværelse, at vi haandhave Folkethingets Ret ved at belønne den første Advocat, det har havt, udover det Sædvanlige, ved at give ham et Tillæg af 3000 Rd., saa siger jeg, at vi skulle give disse 3000 Rd., men saa ville vi ikke trættes med Regjeringen, men give 30 Rd. hver af vor Lomme. Det har jeg tilbudt fra det første Dieblit af, at jeg tilbød at stemme for denne Sag. Fra det første Dieblit har jeg sagt, at det forekommer mig ikke at være rigtigt at begjære denne Sum i Thinget — uagtet jeg skal